

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII
(Dregătorul bogat - păzirea poruncilor)

SF. CUV. MC. ȘTEFAN CEL NOU; SF. M.C. IRINARH

Învățăturile cuprinse în Sfânta Evanghelie din duminica a 30-a după Pogorârea Duhului Sfânt i-a înfricoșat atât de mult pe cei care Îl ascultau pe Mântuitorul încât L-au întreat: „Atunci cine poate să se mântuiască?” Din răspunsul Mântuitorului lucrul acesta este foarte greu și aproape cu neputință puterilor firești ale omului bogat. Dar este cu putință, totuși, prin lucrarea harului atotputernic al lui Dumnezeu.

S pune Sfânta Evanghelie de la Luca, că un dregător L-a întreat pe Iisus, zicând: „Învățăturile bun, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”. Dregătorul acesta bogat nu a venit la Mântuitorul să-L ispitească ca legiuitor, ci s-a apropiat cu respect și smerenie, zicându-I „Învățăturile bun”. N-a venit cu fățarnicie și nici cu vicleșug. Atunci, Mântuitorul, văzând dorința lui sinceră de dobândi viața cea veșnică, l-a întreat: „Pentru ce Mă numești bun?” Lăsându-l să înțeleagă că l-a apreciat pentru întrebare și pentru că l-a simțit dumnezeirea lui Iisus: „Știi bine poruncile: «Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta»”. El i-a răspuns: „Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele.” Nu era fățarnic. Păzise poruncile lui Moise și simțea că nu este de ajuns ca să poată primi această răsplată, adică moștenirea vieții veșnice.

Atunci Iisus i-a zis: „Încă una îți mai lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de urmează Mie.” El auzind acestea s-a întristat, căci era foarte bogat. A plecat. Avuțiile l-au robit încât nu a putut răspunde la chemarea pe care i-a făcut-o Mântuitorul. Domnul Iisus Hristos a rostit atunci: „Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu!”

Văzând Iisus că dregătorul nu a primit învățăturile care-l făceau desăvârșit, a încetat convorbirea cu dânsul, grăind îndeobște despre mântuirea bogaților, dând exemplu pilda acului și a cămilei, zicând: „Mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu.”

Cei de față L-au întreat: „Și cine poate să se mântuiască?”. Iisus a răspuns: „Cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu”,

arătând prin aceasta că truda omului nu este de ajuns pentru mântuire fără mila lui Dumnezeu.

Suntem în vremea în care se pot desluși cu ochii liberi începuturile Apocalipsei. Dar noi trăim încă vremea Evangheliei, când trebuie să înmulțim faptele bune și să conlucrăm cu harul lui Dumnezeu, căci fără Dumnezeu nu putem face nimic.

Auzim în stânga și în dreapta preocupări pentru limitarea libertății noastre, oameni care vor să ne cipiuiască, să ne controleze viața, pe care ei socotesc că le-ar fi mai ușor să ne-o conducă și treptat-treptat ne obișnuim cu ideea că, vezi Doamne, ne-ar fi mai bine cu cipul.

Trăim, deci, vremuri grele. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să trecem peste pandemia aceasta ucigătoare și să ne recăpătăm demnitatea umană. Amin! ❀

Părintele Dinu

PĂRINTELE ARSENIE BOCA, 32 DE ANI DE LA ÎNVEȘNICIRE

Se împlinesc azi 32 de ani de când Părintele Arsenie Boca a plecat în ceruri. Născut în anul 1910, a trecut prin două războaie, prin schimbări de regimuri, prin dictaturi. Generații mult încercate, care au reușit să supraviețuiască. Deși mulți au ajuns în lagăre și-n închisori. Generații de martiri. Unii dintre ei așteaptă încă să fie recunoscuți ca sfinți, căci au trăit și au murit ca niște martiri ai credinței. Poporul îi recunoaște ca sfinți, cu siguranță ei sunt casnicii lui Dumnezeu. Dar legile oamenilor nu îngăduie - încă - să fie canonizați. În aceste vremuri de mari și grave schimbări aș vrea să mai pot vorbi cu unii dintre acești martiri și să-i întreb cum de au supraviețuit, cum au avut tăria și înțelepciunea de a rezista nebuniei vremurilor. Răspunsul îl intuiesc: credința în Dumnezeu.

Părinte Arsenie Boca, ieromonah, teolog și artist plastic ortodox român s-a născut la 29 septembrie 1910 la Vața de Sus, în Hunedoara. A urmat Liceul național ortodox „Avram Iancu” din Brad, pe care l-a terminat ca șef de promoție, în 1929. În același an, Zian Boca, după numele de mirean, se înscrie la Academia Teologică din Sibiu, pe care o absolvă în 1933. Primește, la recomandarea profesorului Nicolae Popovici, o bursă din partea Mitropolitului Ardealului Nicolae Bălan, pentru a urma cursurile Institutului de Arte Frumoase din București. În paralel, audiază cursuri la Facultatea de Medicină ținute de profesorul Francisc Rainer și prelegerile de Mistică creștină ale profesorului Nichifor Crainic, de la Facultatea de Teologie din București. Fascinat de lucrarea „Scara dumnezeiescului urcuș”, scrisă de Sfântul Ioan Scărarul, o traduce în limba română în doar cinci luni. Remarcându-i talentul artistic, profesorul Costin Petrescu i-a încredințat pictarea scenei care îl reprezintă pe Mihai Viteazul, de la Ateneul Român. Trimis de chiriarhul său, Nicolae Bălan, călătorește la Muntele Athos pentru a aduce manuscrisele românești și grecești ale Filocaliei. Aici are parte de o experiență duhovnicească formatoare pentru viața de călugăr, pentru care optase încă din anii studenției de la Sibiu.

În 1935, ca absolvent al Academiei Teologice, a fost hirotesit citeț și ipodiacon. Pe 11 septembrie 1936 este hirotonit diacon celibatar de către mitropolitul Nicolae Bălan. În anul 1939 petrece trei luni la Schitul Românesc Prodromu de la Muntele Athos, apoi este închinoviat la Mănăstirea Sâmbăta de Sus. În anul 1940 este tuns în monahism. În 1942 este ridicat la treapta preoțească și numit stareț al Mănăstirii Brâncoveanu,

pe care o renovează, schimbând înfățișarea locurilor.

Din 1940, declanșează la Mănăstirea Sâmbăta de Sus ceea ce s-a numit „mișcarea de reînviere duhovnicească de la Sâmbăta”. Devine renumit ca mare duhovnic.

După ocuparea țării de către armata sovietică, Părintele Arsenie a fost arestat pentru prima oară la Râmnicu Vâlcea, pe 17 iulie 1945, dus la București și eliberat pe 30 iulie 1945, negăsindu-i-se nicio vină. Apoi a fost arestat în 14 mai 1948, pentru motivul de a-i fi ajutat creștinește cu hrană pe luptătorii anti-comuniști din Munții Făgărașului. Atât pentru aceste bănuieli, cât și din cauza notorietății sale printre credincioșii creștini, este schingiuit o lună și jumătate, silit să dea repetate declarații, fiind apoi eliberat.

Mitropolitul Nicolae Bălan îl mută de la Sâmbăta la Mănăstirea Prislop, în noiembrie 1948. Acolo devine stareț, iar după ce sălașul s-a transformat în mănăstire de maici, a rămas ca duhovnic, cu întreruperi în perioadele de arestare și anchetare. În 1959, comuniștii au risipit obștea și părintelui Arsenie Boca, deja martirizat prin închisori și la Canal, și i-au interzis activitatea preoțească până la moartea ce a survenit după torturarea sa de către Securitate.

Fiind înainte văzător cu duhul, el lasă mărturia supliciiului din care i s-a tras moartea, pictând la Biserica din Drăgănescu scena supliciilor Sfântului Ștefan cel Nou, pomenit tot azi, 28 noiembrie, aceeași dată cu cea a morții Părintelui Arsenie.

Astăzi, mormântul părintelui Arsenie de la Mănăstirea Prislop constituie unul dintre cele mai importante locuri de pelerinaj din țară.

Despre pocăință, cu părintele Arsenie Boca

„Pocăiți-vă” este cuvântul ce începe

propovăduirea Domnului și, prin acest cuvânt, Domnul cere nu numai ispășirea nedreptăților făcute față de semenii noștri, ci și o schimbare din temelie a vieții noastre, o înnoire a duhului nostru. „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1, 15) este glasul dumnezeiesc ce răsună peste veacuri, chemând la mântuire sufletele noastre. Fără pocăință adevărată, cuvântul sfânt nu rodește în sufletele noastre.

De ce oare se trâmbițează așa mult această poruncă aspră a pocăinței? Și care este folosul pocăinței? Ne îndeamnă cuvântul sfânt la pocăință, fiindcă ea este doctoria ce vindecă rănilor sufletului și numai prin ea ne facem vrednici de darul lui Dumnezeu. A te pocăi înseamnă a-ți cunoaște păcatele tale, a le spăla în lacrimile părerii de rău și a lua hotărâre pentru o viață nouă. E lupta de o viață întreagă, dusă împotriva morții și a păcatului și pentru viața adevărată. Cu viața adevărată, duhovnicească, nu poți zice niciodată că ești gata, căci aceasta ar însemna mare cădere. De aceea nu putem sta pe loc, odihnindu-ne pe așternutul slavei deșarte, ci totdeauna să tindem mai sus. Sfinții s-au nevoit neîncetat întru păzirea poruncilor dumnezeiești și totuși nu s-au socotit vrednici de darul lui Dumnezeu. Sfântul Sisoe ne dă o minunată pildă. Fiind întrebat pe patul morții de ucenicii săi ce dorință are, a răspuns: „Cer de la Dumnezeu să-mi dea vreme de pocăință”. Căci „mai de folos este omului să-și vadă păcatele sale și să se pocăiască, decât să vadă îngeri”, a spus alt părinte.

Dumnezeu ne trimite darul Său întru cunoștința voii sfinte. Noi avem datoria să primim mâna ocrotitoare a Tatălui Ceresc și să ne ținem de ea, luptându-ne cu valul păcatului ce amenință viața noastră. Zice poetul: „Sunt candelă sub bolțile divine/ În haos spânzur, dar atârân de Tine”. ❖

SFÂNTUL IERARH ANDREI ȘAGUNA, MITROPOLITUL TRANSILVANIEI

Cel chemat să învie neamul românesc și Biserica sa

La 20 decembrie 1808 s-a născut Anastasiu - viitorul Mitropolit al Ardealului - din părinți temători de Dumnezeu, proveniți din aromâni, care se așezaseră în orașul Mișcolț, în nord-estul Ungariei.

După moartea timpurie a tatălui său, trecut la catolicism, mama sa, Anastasia Șaguna, rămâne singură cu trei copii: Evreta, Ecaterina și Anastasiu, încredințați unor așezăminte de educație catolice. Anastasia își crește cu dârzenie exemplară copiii în duhul Ortodoxiei, toți trei făcând la vârsta de 18 ani cerere oficială de reprimire în Biserica străbună. Ortodoxia viitorului mare ierarh este opera credincioasei sale mame, Anastasia.

Anastasiu învață la cele mai bune școli ale timpului: gimnaziul „superior” (liceul) și Universitatea din Pesta (azi, Budapesta), făcând studii strălucite de filosofie și drept. La terminarea studiilor, tânărul Anastasiu pleacă la Vârșeț (în Banatul sârbesc de azi) și se înscrie la Seminarul Teologic româno-sârb. La absolvire intră ca frate în mănăstirea sârbească Hopovo, unde, la nici 25 de ani, a cerut să fie tuns în monahism. Primește numele Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat, împlinindu-și și el chemarea sfântă de a reînvia Ortodoxia românească din Transilvania, asuprită și umilită de stăpânitorii nedreți ai acestui pământ. Timp de 13 ani activează ca rector, ca asesor (consilier) mitropolitan, ca profesor de seminar și ca egumen la patru mănăstiri sârbești (Iazak, Beșenovo, Hopovo și Covil).

În vara anului 1846, mitropolitul de la Carloviț l-a numit „vicar general” al Episcopiei românești vacante a Transilvaniei, cu sediul la Sibiu, iar în

Trimis de Dumnezeu ca un apostol, pentru a aduce nădejde și pace neamului românesc ortodox, oprimat și umilit, din Ardeal, Sfântul Andrei Șaguna a strălucit în veacul al XIX-lea ca o lumină, fiind mitropolit al Transilvaniei între anii 1864-1873.

A rămas în istorie ca vajnic apărător al drepturilor ortodocșilor și românilor din Ardeal.

Pentru faptele sale sfinte Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat la 21 iulie 2011.

Prăznuirea lui se face la 30 noiembrie, alături de Sfântul Apostol Andrei.

decembrie 1847, „soborul” protopopilor ardeleni l-a propus ca episcop. A fost confirmat de Curtea Imperială din Viena și apoi hirotonit arhiepiscop de către mitropolitul din Carloviț, în Duminica Tomii a anului 1848. Așteptat ca un izbăvitor al românilor drept-credincioși, ierarhul lui Hristos s-a ostenit cu multă dăruire în lucrarea de apărare și de păstrare a identității spirituale și culturale a națiunii române ardeleni, pe primul loc fiind atât recunoașterea ei ca „națiune” egală în drepturi cu maghiarii, sașii și secuii, cât și desființarea iobăgiei. Pentru lupta sa de apărare a drepturilor și a demnității românilor transilvăneni, a fost mult iubit de cler și popor.

În plan bisericesc

Mitropolitul Andrei Șaguna a luptat cu mult curaj, timp de 15 ani, pentru ieșirea Bisericii românești din Ardeal de sub jurisdicția Mitropoliei Sârbești de la Carloviț, în care a fost așezată în mod abuziv de Curtea Imperială de la Viena. Lupta lui a fost încununată de izbândă în decembrie 1864, când s-a aprobat restaurarea vechii Mitropolii a Ardealului (desființată în 1701 de autoritățile de stat de atunci prin trecerea la „unire” cu Roma a unei părți a clerului ortodox), iar Andrei Șaguna a devenit arhiepiscopul Sibiului și mitropolitul românilor din Ardeal, Banat și „părțile de vest” (Crișana).

Canonist de vocație, marele Mitropolit a întocmit, apoi, o lege de organizare bisericească, sub numele de Statutul organic, aprobată de un Congres Național Bisericesc în anul 1868, prin care se prevedea autonomia Bisericii sale față de stat, dar și participarea laicilor la conducerea vieții bisericești, în probleme administrative și economice.

Ctitor de viață, limbă și cultură românească

A reorganizat vechea școală teologică de la Sibiu (existentă din 1786) ca un „Institut Teologico-Pedagogic”, cu două „secțiuni”, în care se pregăteau viitorii preoți, dar și învățătorii celor aproximativ 800 de școli primare din Ardeal,

majoritatea ctitorite de el și îndrumate de Biserica, pentru ridicarea neamului. A cumpărat câteva case pentru nevoile școlii și internatului, iar pentru studenții teologi și preoți a tipărit o serie de manuale didactice (scrise de el însuși sau de profesorii Institutului) și a trimis numeroși tineri la studii de specializare la Universitățile din Austria și Germania, cu burse oferite din fondurile și fundațiile create de el. A avut un rol însemnat în întemeierea și organizarea Asociației transilvane pentru literatura română și cultura poporului român (ASTRA, care există și azi), fiind primul ei președinte (1861-1866).

La Sibiu a înființat o „tipografie diecezană”, în anul 1850, în care s-au tipărit: „Telegraful Român” (din ianuarie 1853 până azi, în mod neîntrerupt), „Calendarul” eparhial (numit în prezent „Îndrumătorul bisericesc”, din 1852 până azi), o serie de manuale pentru școlile primare, dar și manuale pentru învățământul teologic (unele scrise de el însuși), toate cărțile de slujbă, o nouă ediție a Bibliei, între anii 1856 și 1858.

A organizat învățământul elementar și mediu ortodox românesc din Transilvania, punându-l sub îndrumarea Bisericii. Astfel, conform celor stabilite de el, preoții-parohi erau directori ai „școlii populare” din parohia lor, protopopii erau inspectori ai școlilor din „tractul” lor, iar episcopul (sau arhiepiscopul) era inspector suprem al școlilor din întreaga eparhie, principii înscrise și în Statutul Organic al Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania. La sfârșitul păstoririi sale, în Arhiepiscopia Sibiului existau aproape 800 de „școli populare”, un liceu cu 8 clase la Brașov (înființat în 1850), o școală reală-comercială (înființată în 1869) la Brașov și un gimnaziu cu 4 clase la Brad (înființat în 1868). La îndemnul lui, s-au scris peste 25 de manuale școlare.

Activitatea politică a Mitropolitului Șaguna

În timpul revoluției de la 1848, Andrei Șaguna s-a aflat printre fruntașii

mişcării naționale românești din Transilvania. Astfel, la 3/15 mai 1848 a prezidat (împreună cu episcopul greco-catolic Ioan Lemeni) Marea Adunare de la Blaj. În fruntea unei delegații, a dus petiția adoptată la acea adunare împăratului Franz Josef, la Viena. La 16/28 decembrie 1848 a organizat o adunare la Sibiu, de unde a trimis o nouă petiție împăratului. Ideea unității românilor este conținută în „Memoriul națiunii române din Marele Principat al Ardealului, din Banat, din părțile vecine ale Ungariei și din Bucovina”, prezentat tot împăratului Franz Josef.

Activitatea politică a lui Andrei Șaguna a continuat și după revoluția de la 1848. Astfel, în 1860 el a devenit membru în Senatul imperial din Viena, iar între 1863-1865 a fost deputat în Dieta Transilvaniei, copreședinte al Conferinței naționale-politice a românilor de la Sibiu (1861) și al Congresului național al românilor de la Alba Iulia (1863). După crearea statului dualist austro-ungar (1867), Andrei Șaguna a fost mentorul „activismului” în viața politică a românilor transilvăneni.

Ierarh luminat, smerit și înțelept

A fost un om rugător și postitor, un evlavios liturghisitor, un bun predicator

și păstor de suflete, care a păstrat în permanență legătura cu clerul și credincioșii săi prin minunatele pastorale trimise acestora de Crăciun, de Paști și în alte ocazii. Prin toate s-a dovedit a fi un păstor cărturar, un ierarh luminat, smerit și înțelept, un apărător neînfricat al dreptei credințe și un mare chivernisitor al vieții bisericești.

S-au consemnat mărturiile despre modul profund în care trăia misterul euharistic, prin participarea lui la Sfânta Liturghie, cum urmărea pe fiecare preot și-l îndruma astfel încât să fie un bun slujitor. Sunt cunoscute cărțile de slujbă tipărite, ca să nu lipsească absolut nimic serviciului divin.

În memoriile sale, Sfântul Andrei Șaguna mărturisește că a refuzat demnitatea de patriarh al Bisericii Ortodoxe Sârbe, pe care i-au oferit-o unii, după cum a refuzat și demnitatea de mitropolit al tuturor românilor ardeleni, dacă va trece la unirea cu Biserica Romei, cum îi propunea Alexandru Sterca Șuluțiu, viitor mitropolit la Blaj.

Alesul lui Dumnezeu care a adus învierea neamului

Sfântul Ierarh Andrei a fost o mare personalitate și un ales al lui Dumnezeu, care și-a justificat pe deplin numele său

de botez, Anastasiu (înviere în limba greacă), pentru că a fost cel care a adus învierea neamului. Dar și-a justificat și numele de Andrei, după Apostolul Mântuitorului, cel întâi chemat, pentru că a fost numit chiar un „Mesia al românilor ardeleni ortodocși”, un „salvator al poporului român”.

A trecut la cele veșnice în 16/28 iunie 1873, la vârsta de 65 de ani, fiind înmormântat lângă biserica mare din Rășinari, așa cum a rânduit el însuși prin testament, fiind prohodit de un singur preot. Văzând smerenia lui, cu adevărat călugărească, poporul dreptcredincios l-a cinstit cu multă prețuire și evlavie după moarte, încât s-a creat un adevărat „cult popular” al mitropolitului Andrei cel Mare și Sfânt. Zeci de oameni de cultură, români și străini, au scris despre viața și strădaniile sale întru slujirea Bisericii și a neamului său, socotindu-l între cei mai de seamă ierarhi pe care i-a avut Biserica Ortodoxă Română în istoria sa.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ziua de 21 iulie 2011, l-a trecut în rândul sfinților din calendar. Moaștele sale se află în Catedrala din Sibiu, dar și în alte biserici și catedrale din țară. ❖

Cuviosul Gheorghe, ucenic de seamă al Cuviosului Paisie de la Neamț

apoi la Muntele Athos. La Mănăstirea Vatoped este făcut rasofor și diacon, iar după moartea mitropolitului devine ucenic al starețului Paisie Velicovschi. Este tuns în monahism în anul 1752 și hirotonit întru ieromonah (preot) în anul 1754.

În anul 1763 îl însoțește pe marele stareț în Moldova la Măn. Dragomirna, unde se nevoiește doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii. În anul 1775, după ocuparea Bucovinei, călugării de la Dragomirna se mută la Măn. Secu. În anul 1779, starețul Paisie primește și conducerea Măn. Neamț.

În anul 1781, Cuviosul Gheorghe pleacă spre Athos, dar este oprit la București de mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787), care, prin multe insistențe, îl determină să

preia conducerea Schitului Cernica și să revigoreze viața monahală a acestuia. Păstorind cu jertfelnicie și înțelepciune, reface vatra monahală în doar cinci ani, adunând în jurul lui 103 ucenici. Apreciindu-i priceperea, în anul 1793, mitropolitul Filaret al II-lea îi încredințează și Măn. Căldărușani, conducându-le pe amândouă până la moartea sa, în 3 decembrie 1806.

A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața Bisericii „Sfântul Lazăr”, zidită de el în 1804. La 21 octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea cuviosului stareț Gheorghe, iar proclamarea canonizării a avut loc la Mănăstirea Cernica, la 3 decembrie 2005. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 NOIEMBRIE - 5 DECEMBRIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Martți 30.11	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sf. Ap. Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României; †) Sf. Ier. Andrei Șaguna, mitropolitul Transilvaniei Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 1.12	07 ³⁰ -11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Te-deum Sfântul Maslu
Vineri 3.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie; Acatist
Sâmbătă 4.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas pentru cei adormiți
Duminică 5.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie

La 3 decembrie îl sărbătorim Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani.

S-a născut în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Săliștea Sibiului. A dorit din tinerețe să se călugărească. Dar, din cauza persecuțiilor împotriva Ortodoxiei din Transilvania, este nevoit să plece în Țara Românească. Avea pe atunci vârsta de 19 ani. Intră în slujba unui arhieru aflat în București, mitropolitul grec Roșca.

În anul 1750 pleacă împreună cu mitropolitul grec mai întâi la Constantinopol,